

Forslag

til

Lov om grundejerbidrag til offentlige veje. (Vejbidragslov).

Fremsat den 9. december 1971 af *ministeren for offentlige arbejder*.

Definitioner.

§ 1. Ved offentlige veje forstås i denne lov veje, gader, broer og pladser, der er åbne for almindelig færdsel, og som administreres af stat, amtskommune eller kommune i henhold til lov om offentlige veje.

Stk. 2. Ved offentlige stier forstås i denne lov færdselsarealer, som fortrinsvis er forbeholdt almindelig gående, cyklende og ridende færdsel, og som administreres af stat, amtskommune eller kommune i henhold til lov om offentlige veje.

Stk. 3. Ved private fællesveje forstås i denne lov de veje, gader, broer og pladser, der er nævnt i § 2 i lov om private fællesveje.

Stk. 4. Ved vejbidrag forstås de bidrag, der pålægges grundejere i henhold til denne lov.

Lovens gyldighedsområde.

§ 2. Reglerne i denne lov finder anvendelse på offentlige veje bortset fra hovedlandeveje. Reglerne finder anvendelse i områder, for hvilke der er tilvejebragt vejvedtægt efter reglerne i lov om private fællesveje samt i Københavns kommune. De beføjelser, der efter denne lov udøves af vejbestyrelsen, tilkommer i Københavns kommune kommunalbestyrelsen.

Stk. 2. For landeveje kan reglerne efter vejbestyrelsens bestemmelse tillige anvendes uden for de i stk. 1 omhandlede områder på steder, hvor der forefindes en samlet bebyggelse, eller en samlet bebyggelse kan forventes. Vejbidrag kan i disse tilfælde kun kræves dels til udførelse af nye fortovsanlæg, dog ikke ud over 2,5 m i hver side,

dels til holdebane- og parkeringsanlæg inden for en bredde af i alt 6 m.

Stk. 3. Indtil kundgørelse i henhold til lov om offentlige veje er udfærdiget for en strækning af en landevej, kan lovens bestemmelser uden for Københavns og Frederiksberg kommuner kun med samtykke fra ministeren for offentlige arbejder bringes i anvendelse på en sådan vejstrækning.

Stk. 4. Lovens regler finder også anvendelse på offentlige stier.

Pålæg af vejbidrag.

§ 3. Vejbestyrelsen kan pålægge ejere af ejendomme, der grænser til en offentlig vej, ved vejbidrag helt eller delvis at afholde udgifterne til

- 1) anlæg af nye offentlige veje,
- 2) udbygning af private fællesveje i forbindelse med sådanne vejes overtagelse som offentlige veje efter kap. 2 i lov om offentlige veje,
- 3) udvidelse af de befæstede arealer i offentlige veje til den i § 4, stk. 1, angivne maksimale bredde i forbindelse med sådanne vejes udvidelse til denne eller større bredde.

Stk. 2. Beslutning efter stk. 1 træffes i forbindelse med gennemførelsen af det pågældende anlægsarbejde. Opkrævningen af vejbidrag kan påbegyndes, inden arbejdet er udført. I så fald foretages endelig regulering efter arbejdets afslutning.

Vejbidragets nærmere omfang.

§ 4. Vejbidrag kan ikke kræves til den del af udgifterne til vejens anlæg, som vedrører en større bredde end 20 m. For ejendomme,

Min. f. off. arb. j. nr. 60-05-00-03.

63 Fremsatte lovforslag (undt. finans- og tillægsbev.lovforslag).

der efter byplan eller anden bestemmelse, der kan håndhæves af kommunalbestyrelsen eller vejbestyrelsen, er forbeholdt åben og lav boligbebyggelse, kan vejbidrag ikke kræves til den del af udgifterne til arbejdet vedrørende kørebanen, der angår en større bredde end 6 m og til den del af udgifterne til arbejdet vedrørende vejens øvrige dele, der angår en større bredde end i alt 6 m.

Stk. 2. Vejbidrag kan ikke kræves til dækning af udgifter til

- 1) arealerhvervelse
- 2) erstatning for servitutpålæg eller ulemper eller
- 3) større reguleringer af vejens længdeprofil, herunder anlæg af støttemure.

Stk. 3. Af udgifter vedrørende vandafledning kan medregnes udgifter til dræn, nedløbsbrønde med tilhørende stikledninger samt vejgrøfter og sådanne kloakker, der udelukkende tjener til en vejs afvanding. Andre udgifter, som er nødvendige for afledning af en vejs overfladevand, kan kun medregnes, når de særskilt er pålagt vejarealet ved kendelse i henhold til vandløbslovgivningen.

Stk. 4. Til anlægsudgifterne kan medregnes et beløb til normal belysning.

Stk. 5. Til anlægsudgifterne kan medregnes et administrationstillæg på højst 9 pct. af anlægsudgifterne. Renter kan ikke medregnes. Eventuelle udgifter til bistand af rådgivende ingeniør kan medregnes efter regning, men administrationstillæg kan da ikke medregnes for den del af arbejdet, hvortil rådgivende ingeniørbistand har været benyttet.

Begrænsning i bidragspligten for vand- og vejarealer.

§ 5. Ved pålæg af vejbidrag bortses fra vandarealer, der ikke er ansat til ejendoms-værdi.

Stk. 2. Ved pålæg af vejbidrag bortses endvidere fra offentlige veje og private fællesveje, der støder op til vejen. En kort privat fællesvej, der alene udmunder i den offentlige vej, kan dog ved pålæg af vejbidrag behandles som en ejendom, der grænser til den offentlige vej, således at det bidrag, der vedrører fællesvejen, fordeles efter reglerne

i § 11 mellem ejerne af de ejendomme, der grænser til fællesvejen.

Begrænsning i bidragspligten ved adgangsbestemmede veje.

§ 6. Vejbidrag kan ikke pålægges ejere af ejendomme ved vejstrækninger, hvortil der i henhold til adgangsbestemmelser, der er etableret af færdsmæssige grunde, og som kan håndhæves af det offentlige, ikke kan opnås direkte adgang fra ejendommene, jfr. dog stk. 2 samt § 5, stk. 2, 2. pkt.

Stk. 2. Såfremt ejeren af en ejendom uanset adgangsbestemmelser af den i stk. 1 omhandlede karakter i særlig grad udnytter ejendommens beliggenhed ved den pågældende vej, f. eks. ved bebyggelse, hvis omfang kun er muligjort af reglerne i bygningslovgivningen om tillægsareal, ved udstillingsvinduer eller lignende, kan et passende reduceret vejbidrag pålægges. Bidraget fastsættes under hensyn til omfanget af ejendommens udnyttelse i tilknytning til vejen.

Stk. 3. Når en bestemmelse om en ejendoms adgangsforhold begrænser, men ikke fuldstændig forbyder adgang fra ejendommen til vejen, skal vejbidraget nedsættes i det omfang, den trufne bestemmelse bevirker en begrænsning i ejendommens udnyttelsesmuligheder.

Andre begrænsninger i bidragspligten m. v.

§ 7. Såfremt der senere måtte blive fastsat adgangsbestemmelser med den virkning, at en ejendom, for hvilken der i henhold til § 3 er pålagt vejbidrag, ikke kan opnå adgang til vejen eller kun kan opnå en i væsentlig grad begrænset adgang til denne, skal resterende vejbidrag bortfalde eller nedsættes i det omfang, reglerne i § 6 ville have medført bortfald eller nedsættelse af vejbidraget.

Stk. 2. På tilsvarende måde skal der ydes grundejere, der straks efter vejanlæggets udførelse eller senere har betalt vejbidraget kontant, hel eller delvis refusion af det kontant erlagte vejbidrag med rente 5 pct. p.a., således at disse grundejere så vidt muligt sidestilles med de ejere, der i medfør af stk. 1 fritages for resterende vejbidrag. Refusion ydes dog kun af beløb, der er betalt kontant inden for de sidste 20 år, og kun af beløb, der overstiger 500 kr.

§ 8. Vejbidrag kan kun pålægges jernbaner og lufthavne for vejstrækninger, ved hvilke anlæggets beliggenhed ved vejen udnyttes eller kan udnyttes, og for hvilke der ikke er givet afkald på udnyttelse af beliggenheden ved vejen. Som udnyttelse af en vejstrækning betragtes også benyttelse af overgange, der alene tjener anlæggets drift. Såfremt der i øvrigt er givet afkald på udnyttelsen af beliggenheden ved vejen, kan forpligtelser efter § 5 med hensyn til overgange, der alene tjener anlæggets drift, dog kun pålægges for strækningen ud for overgangen med et tillæg af 10 m til hver side.

§ 9. Såfremt reglerne i §§ 6-8 medfører, at vejbidrag ikke kan pålægges samtlige ejere af de til en vejstrækning grænsende ejendomme, eller at bidraget for en eller flere ejendomme ved vejen reduceres, afholder kommunen de beløb, der herefter ikke kan opkræves.

Stk. 2. Såfremt en grundejer, der i medfør af §§ 6-7 helt eller delvis er blevet fritaget for vejbidrag, inden udløbet af en periode på 20 år efter, at opkrævning af vejbidraget er påbegyndt, opnår en sådan adgang for ejendommen til vejen eller udnytter ejendommens beliggenhed ved vejen på en sådan måde, at vejbidrag kunne pålægges helt eller delvis efter de foranstående bestemmelser, kan vejbestyrelsen pålægge ejeren vejbidrag efter disse regler, idet bidraget reduceres, svarende til den forløbne del af 20-års perioden.

Vejbidrag for flere veje.

§ 10. Når vejbidrag samtidig pålægges for flere veje, der i færdselsmæssig henseende udgør en enhed, kan pålægget ske for disse veje under ét.

Bidragsfordelingen.

§ 11. Fordelingen af vejbidrag foretages af vejbestyrelsen mellem de bidragspligtige grundejere på grundlag af

- 1) ejendommens facadelængde mod vejen,
- 2) størrelsen af ejendommens arealer og
- 3) måden, hvorpå ejendommene benyttes eller må forventes benyttet eller ejendomsværdien. For ejendomme, der ikke er ansat til ejendomsværdi, skal der tages hensyn til benyttelsesmåden.

Stk. 2. Ved fordelingen skal det i stk. 1, nr. 1) nævnte kriterium indgå med en vægt af mindst 10 pct., medens kriteriet under nr. 2) og det af kriterierne under nr. 3), som vælges, hvert skal indgå med en vægt af mindst 25 pct., jfr. dog stk. 4.

Stk. 3. Indgår ejendomsværdien som kriterium ved fordelingen, skal der i tilfælde, hvor arbejdets udførelse skyldes betydelig eller tung færdsel til eller fra enkelte ejendomme ved vejen, forlods pålægges ejerne af disse et passende særligt bidrag, inden grundejernes anpart af de øvrige udgifter fordeles.

Stk. 4. Når der i henhold til byplan- eller bygge Lovgivning kun vil blive tilladt en ganske ensartet benyttelse af de ejendomme, der grænser til vejen, kan fordelingen foretages alene under hensyn til størrelsen af ejendommens arealer.

Stk. 5. For hjørnegrunde og andre grunde, der har facade mod mere end én vej, beregnes kun et passende reduceret bidrag. Såfremt en grund efter § 6, stk. 1, har opnået fritagelse for vejbidrag til en anden offentlig vej, bortses der ved bidragsberegningen fra grundens facade mod denne vej.

Stk. 6. Arealstørrelsen for de ejendomme, der er nævnt i § 16, stk. 1, fastsættes efter facadelængden og den faktiske grunddybde, dog højst 40 m fra vejen. Det samme gælder ved beregning af vejbidrag efter § 8, 3. pkt.

§ 12. Reglerne i § 11 kan fraviges ved aftale mellem vejbestyrelsen og de grundejere, der er omfattet af fordelingen.

Fremlæggelse og indkaldelse.

§ 13. Før vejbestyrelsen træffer beslutning om pålæg af vejbidrag i henhold til § 3 eller om omfordeling i henhold til § 17, skal forslag hertil fremlægges til almindeligt eftersyn mindst 3 uger på et sted, der er bekvemt for beboerne. Om fremlæggelsen skal der forinden ske offentlig kundgørelse i et eller flere af de lokale blade. I kundgørelsen skal der angives en frist på mindst 6 uger fra kundgørelsens dato for fremsættelse af indsigelser og ændringsforslag. Samtidig med fremlæggelsen skal kundgørelsens tekst i anbefalet brev tilsendes så vidt muligt samtlige grundejere, der berøres af forslaget, og hvis adgang fremgår af tingbogen.

Stk. 2. Det fremlagte forslag skal indeholde angivelse af, hvilke arbejder der udføres, hvilken del af udgifterne, der agtes pålagt grundejerne, og hvorledes bidraget agtes fordelt mellem disse. Det skal endvidere angives, om arbejderne skal udføres under ét eller til forskellig tid, og i sidstnævnte tilfælde tillige, i hvilket omfang der først senere vil blive opkrævet bidrag.

Stk. 3. I stedet for at fremlægge forslaget til almindeligt eftersyn som nævnt i stk. 1, kan vejbestyrelsen med 14 dages varsel ved anbefalet brev indkalde ejerne af de ejendomme, der berøres af forslaget, til et møde, hvorunder der gøres rede for forslagets indhold som angivet i stk. 2. På mødet fastsætter vejbestyrelsen en frist på ikke under 3 uger for adgang til over for vejbestyrelsen at fremkomme med indsigelser og ændringsforslag. Over det ved mødet passerede føres en protokol.

Stk. 4. Beslutning om pålæg og fordeling af vejbidrag kan først træffes, når den i stk. 1 eller stk. 3 nævnte frist er udløbet. Om beslutningen sendes meddelelse i anbefalet brev til grundejere, der berøres af beslutningen, og hvis adkomst fremgår af tingbogen.

Anlægsudgifternes afholdelse.

§ 14. Udgifterne ved vejarbejdet udredes foreløbig af vejbestyrelsen. De bidragspligtige kan forlange afdragsvis betaling af vejbidraget efter reglerne i § 15. I det omfang de bidragspligtige kan opnå lån i pengeinstitutter, eventuelt mod kommunegaranti, på vilkår, der svarer til, hvad der fastsættes af vejbestyrelsen efter § 15, kan vejbestyrelsen dog kræve vejbidraget betalt kontant.

Betaling af vejbidragene.

§ 15. Vejbestyrelsen fastsætter under hensyn til vejbidragets størrelse et tidsrum på 5-20 år, over hvilket dette skal betales. Det til enhver tid skyldige beløb forrentes af de bidragspligtige til en rente, der ikke kan overstige en rentesats fastsat af ministeren for offentlige arbejder efter forhandling med indenrigsministeren. Beløb på under 500 kr. kan kræves betalt kontant.

Stk. 2. Vejbestyrelsen kan bestemme, at vejbidrag, der er fastsat på grundlag af ejendomsværdien, skal betales gennem ydelser, der udgør en fast promille af ejendoms-

værdien. Hvis senere stigning i ejendomsværdien medfører en forkortelse af den afdragsperiode, der er fastsat efter stk. 1, kan vejbestyrelsen nedsætte størrelsen af fremtidige ydelser, således at afdragsperioden bliver uændret. En grundejer, hvis ydelse som følge af stigning i ejendomsværdien er blevet væsentlig forhøjet, kan forlange, at der sker en sådan nedsættelse.

Udsættelse med betaling af vejbidrag.

§ 16. Ejeren af en ejendom, der benyttes til landbrug, skovbrug eller frilandsgartneri, herunder frugtplantage, og som ikke er udstykket i parceller, kan forlange udsættelse af betalingen og forrentningen af den del af vejbidraget, der overstiger bidraget for en almindelig bebygget parcelhusgrund i det pågældende område. Udsættelsen bortfalder, når og i det omfang arealet overgår til anden anvendelse.

Stk. 2. Når vejbidrag i medfør af § 11, stk. 4, fordeles alene på grundlag af størrelsen af ejendommenes arealer, kan ejeren af en ubebygget ejendom, som ikke udnyttes erhvervsmæssigt, forlange, at betalingen og forrentningen af en trediedel af det vejbidrag, der er pålagt ham, udsættes i indtil 10 år. Samme ret har ejeren af en grund, der er bebygget med én- eller tofamilieshus, for den del af arealet, der overstiger 1.400 m², forudsat at ingen del af ejendommen udnyttes erhvervsmæssigt.

Stk. 3. Når udsættelse efter stk. 1 og 2 med betaling og forrentning af en del af vejbidraget bortfalder eller udløber, fastsættes efter reglerne i § 15 et tidsrum for betaling af beløbet.

Omfordeling af vejbidrag.

§ 17. Hvis omstændigheder, der er taget i betragtning ved fordelingen af vejbidrag senere ændres, således at det bidrag, der er pålagt en grundejer, væsentligt overstiger det bidrag, der under de ændrede forhold kunne pålægges ham, kan vejbestyrelsen foretage en omfordeling af den resterende del af vejbidragene for samtlige ejendomme.

Udpantning.

§ 18. For vejbidrag, herunder beløb udderet i henhold til kommunens garanti, har vejbestyrelsen pant og fortrinsret som for kommunale ejendomsskatter under forud-

sætning af, at der er sket tinglysning af bidraget på den pågældende ejendom.

Stk. 2. Bidragene kan inddrives ved udpantning.

Klagebestemmelser.

§ 19. Amdsrådet afgør klager over kommunalbestyrelsernes administration af denne lov eller forskrifter, udfærdiget i medfør heraf.

Stk. 2. Ministeren for offentlige arbejder afgør klager over amtsrådenes administration af de love og forskrifter, der er omhandlet i stk. 1, herunder amtsrådenes afgørelser efter stk. 1. Ministeren er endvidere klagemyndighed i forhold til kommunalbestyrelserne i København og Frederiksberg.

Stk. 3. Når ikke andet er bestemt, er klagefristen 4 uger fra den dag, afgørelsen er meddelt den pågældende. For beslutninger, hvorom der er udfærdiget offentlig kundgørelse, regnes klagefristen fra offentliggørelsen.

Stk. 4. Afgørelser, som kan påklages, skal indeholde oplysning om, til hvilken myndighed klage kan ske og om fristen for indgivelse af klage.

Stk. 5. Klage over et af en myndighed givet pålæg fritager ikke for at efterkomme dette. Dog kan klagemyndigheden bestemme, at en klage skal have opsættende virkning.

Stk. 6. Tvistigheder mellem kommunale myndigheder vedrørende spørgsmål, der omhandles i denne lov, afgøres af ministeren for offentlige arbejder.

Ikrafttræden.

§ 20. Denne lov træder i kraft den 1. januar 1973.

Stk. 2. Ministeren for offentlige arbejder fastsætter de overgangsregler, der er nødvendige i forbindelse med lovens gennemførelse.

Stk. 3. Ved lovens ikrafttræden ophæves §§ 1-5 og § 7 i lov af 14. december 1857 om Gader, Veje og Vandløb i Kjøbenhavn som ændret ved lov nr. 85 af 31. marts 1926.

§ 21. Denne lov gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Bemærkninger til lovforslaget.

Almindelige bemærkninger.

Lovforslaget er udarbejdet på grundlag af det udkast til lov om grundejerbidrag m. v. til offentlige veje (i det følgende kaldt udkastet), som indeholdes i betænkning om private fællesveje og vejbidrag (i det følgende kaldt betænkningen) afgivet den 25. juni 1964 (betænkning nr. 367/1964) af det af ministeriet for offentlige arbejder den 15. marts 1951 nedsatte vejlovsudvalg.

Om udvalgets arbejde og om det i folketinget den 3. november 1971 fremsatte forslag til lov om private fællesveje henvises til de almindelige bemærkninger til dette lovforslag.

Udvalgets udkast og bemærkningerne hertil indeholdes i bilag 3 og 4 til betænkningen.

Som angivet i udvalgets betænkning har lovgivningsgrundlaget for vejbidrag til offentlige veje været forskelligt i de tre områder: Københavns kommune, købstæderne og de bymæssige kommu-

ner, og uden for Københavns kommune har det været en betingelse for pålæg af vejbidrag, at der er indført vejvedtægt i kommunen.

Såvel den københavnske gadelov af 14. december 1857 som de vejvedtægter, der med denne lov som forbillede er blevet indført uden for Københavns kommune, indeholder foruden regler om vejbidrag til offentlige veje tillige regler om bl. a. istandsættelse og vedligeholdelse af private fællesveje (gader). Det foreliggende lovforslag og forslaget til lov om private fællesveje tilsigter en afløsning og modernisering af de hidtidige regler om offentlige og private veje i gadeloven og vejvedtægterne. Efter begge forslag foreslås de principielle regler fra vejvedtægterne optaget i selve loven, hvorved den hidtidige uensartethed ophører. Lovbestemmelserne foreslås samtidig suppleret med nye vejvedtægter med mere specielt indhold. Da bestemmelserne i gadeloven og i vejvedtægterne således foreslås

afløst af bestemmelserne i de to lovforslag og af de nye vejvedtægter, vil det være sigtsmæssigt, at de to lovforslag gennemføres samtidig.

Loven skal efter forslaget — foruden i Københavns kommune — have gyldighed i kommuner, for hvilke der er tilvejebragt vejvedtægt efter reglerne i lov om private fællesveje, d.v.s. kommuner, der har en samlet bebyggelse med mere end 1.000 indbyggere samt andre kommuner, der har tilvejebragt vejvedtægt, jfr. § 12 i forslag til lov om private fællesveje.

Der opnås herved, at reglerne om vejbidrag i de enkelte kommuner bliver ensartede.

I øvrigt henvises med hensyn til hovedpunkterne i lovforslaget, grunden til dets fremsættelse og udvalgsbehandlingen til udvalgets betænkning.

Med hensyn til de fra myndigheder og organisationer indhentede erklæringer over udvalgets betænkning, henvises til de almindelige bemærkninger til forslaget til lov om private fællesveje.

Vejlovsudvalgets udkast er i princippet tiltrådt af de hørte myndigheder og organisationer, og der er, som det vil fremgå af bemærkningerne til de enkelte bestemmelser, i vidt omfang taget hensyn til disses erklæringer.

Forslaget er omformuleret i betydeligt omfang i forhold til udkastet, hvorfor man i forslaget har optaget udvalgets bemærkninger med de fornødne redaktionelle ændringer.

Endvidere er visse af bestemmelserne i udkastet (§§ 10—12) optaget i det samtidig forelagte forslag til lov om ændring af lov om offentlige veje.

Til brug for sammenligning mellem nærværende forslag og udvalgets udkast er i bilag I forslagens nummerering sammenholdt med udkastets nummerering, ligesom man i bemærkningerne til de enkelte paragraffer har angivet den til paragraffen svarende bestemmelse i udkastet.

Af de under udarbejdelsen af lovforslaget foretagne ændringer i forhold til udkastet skal særligt fremhæves følgende:

Man har undtaget hovedlandeveje fra forslagens bestemmelser, jfr. § 2, stk. 1.

Det i udkastets § 4, stk. 1, omhandlede administrationstillæg til det vejbidrag, som de private skal betale til anlæg m. v. af offentlige veje, er i forslagens § 4, stk. 5, forhøjet fra 5 til 9 pct. Forhøjelsen, der er ønsket af de kommunale organisationer, er begrundet med, at de 5 pct. ikke giver en rimelig dækning af de pågældende vejudgifter.

I forslagens § 8 har ministeriet fundet det rimeligt at indføre en begrænsning i baners og lufthavnens bidragspligt i erkendelse af, at disse anlæg i mange tilfælde, f. eks. ud for sporarealer, er af-

skåret fra at udnytte anlæggets beliggenhed ved vejen. Synspunktet har som nævnt i betænkningen side 55 fundet udtryk i § 4 i den københavnske gadelov af 14. december 1857, samt en række vejvedtægter, udformet med gadeloven som forbillede. Den foreslåede bestemmelse svarer til reglen i § 6, stk. 2, i lov nr. 140 af 25. marts 1970 om vintervedligeholdelse og renholdelse af veje.

Man har ment at kunne se bort fra de i betænkningen side 59 anførte principielle betænkeligheder mod adgang for vejbestyrelsen til at pålægge grundejerne at optage lån til udredning af vejbidrag. Det var udvalgets synspunkt, at det burde være kommunerne og ikke grundejerne, der skulle finansiere offentlige vejanlæg, idet anlæg m. v. af sådanne veje måtte karakteriseres som en offentlig opgave. Da udviklingen på lånemarkedet siden betænkningens afgivelse i 1964 hyppigt har gjort det vanskeligere for kommunerne end for grundejerne at opnå lån, og da grundejernes reelle interesse først og fremmest vil være at undgå kontant udredning af de ofte ret store vejbidrag, er forslagens § 14 udformet således, at grundejerne blot har krav på adfragsvis betaling af vejbidrag over en vis størrelse, men således at afdrag og forrentning enten kan ske til kommunen eller til et privat pengeinstitut. Man har herved inddraget et ønske fra indenrigsministeriet samt en række kommunale organisationer.

Samtidig er maksimalrentebestemmelsen i udkastets § 8, stk. 2, ligeledes i overensstemmelse med ønsker fra kommunal side ændret; vejbidragene foreslås i § 15 forrentet med en rente, der ikke kan overstige en sats, fastsat af ministeren for offentlige arbejder efter forhandling med indenrigsministeren.

Der er ved udarbejdelsen af forslaget ikke taget hensyn til følgende principielle ønsker, fremsat fra organisationer m. v.:

Spørgsmålet om adgang for kommunerne til at medregne arealudgifter blandt de anlægsudgifter, som efter forslaget helt eller delvis skal afholdes af grundejerne efter § 3, er rejst af Købstadforeningen, Foreningen for Bymæssige Kommuner, Stads- og Havneingeniørforeningen, Foreningen af Byrådssekretærer og Kæmnerforeningen. Da arealerhvervelser ved udvidelse af bestående veje ofte vil være motiveret i hensynet til den gennemgående trafik og i mindre grad i grundejerinteresser, og da arealerstatninger ved anlæg af nye veje som offentlige ofte vil bortfalde som følge af den værdiforøgelse, vejanlægget tilfører den berørte ejendom, har man ikke ment at burde stille forslag om ændring af de regler, der efter praksis gælder på området. Det er herefter fortsat

vejbestyrelsen, der i givet fald må afholde udgifter til arealerhvervelser.

Man har endvidere ikke ment at burde tage hensyn til de ønsker, der er fremkommet fra de nævnte organisationers side om ikke at medtage de retningslinier, som er fastsat i forslaget § 11, stk. 2, for beregningen af vejbidrag. En imødekommelse af kommunernes ønsker på dette punkt ville betyde et brud på den praksis, der i tidens løb er blevet anlagt i disse sager. Der henvises til betænkningen side 58 og 62 samt bemærkningerne til forslaget § 11.

Bestemmelserne i loven skulle medføre større overskuelighed over reglerne for vejbidrag og dermed en enklere administration på området. Samtidig vil de bestemmelser, der er foreskrevet om underretning af grundejere vedrørende vejbestyrelsens overvejelser og beslutninger selvsagt betyde en vis arbejdsbyrde for kommunerne.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Efter hver paragraf er i parentes angivet den til paragraffen svarende bestemmelse i det af vejlovsudvalget udarbejdede lovudkast, jfr. betænkning nr. 367/1964 om private fællesveje og vejbidrag (bilag 3 til betænkningen).

Til § 1 (udkast § 1):

Ved definitionen af begrebet „offentlig vej“ henholder forslaget sig i *stk. 1* — ligesom § 1 i den foreslåede lov om private fællesveje — til den definition, der er givet i § 1 i lov om offentlige veje (lov nr. 312 af 9. juni 1971).

Stk. 2 definerer offentlige stier i overensstemmelse med lov om offentlige veje, jfr. § 96 (ændringsforslag nr. 11) i det samtidig forelagte forslag.

Af nærværende forslags § 2, stk. 4, fremgår at forslaget bestemmelser også finder anvendelse på offentlige stier.

Ved definitionen af begrebet „privat fællesvej“ henholder forslaget sig i *stk. 3* til definitionen i det fremsatte forslag til lov om private fællesveje. Der henvises derfor til bemærkningerne til denne lovbestemmelse.

Stk. 4 definerer begrebet „vejbidrag“ som de bidrag, der pålægges lodsejere i henhold til nærværende lovforslag. Det klargøres herved, at begrebet ikke omfatter de ydelser, som lodsejerne i henhold til den foreslåede privatvejslov skal præstere til private fællesveje, og dette gælder uanset om de arbejder, der bestemmes i henhold til privatvejs-

loven, skal udføres ved lodsejernes egen foranstaltning eller eventuelt af kommunen mod refusion af udgifterne fra lodsejerne. Begrebet „vejbidrag“ omfatter således kun lodsejernes ydelser til offentlige veje og kun, når de ydes i henhold til det her foreliggende forslag.

Til § 2 (udkast § 2, stk. 1-4):

Under den nuværende retstilstand gælder i Københavns kommune loven af 14. december 1857 indeholdende nogle forskrifter om gader, veje og vandløb i København. Denne lov giver bl. a. kommunen beføjelse til at pålægge grundejerne vejbidrag til visse foranstaltninger på offentlige veje. Efter den hidtil gældende lovgivning har det været en forudsætning for anvendelse uden for Københavns kommune af reglerne om vejbidrag, at disse regler blev indført ved vejvedtægt i de enkelte kommuner. Vejvedtægt har dog kun kunnet indføres i købstæderne (og Frederiksberg kommune) samt i bymæssige områder, jfr. nærmere betænkningen side 9-11.

Nærværende lovforslags bestemmelser skal efter *stk. 1* umiddelbart have gyldighed i Københavns kommune samt i øvrigt i områder, for hvilke der er tilvejebragt vejvedtægt efter reglerne i lov om private fællesveje, jfr. forslaget § 12, d.v.s. kommuner, der har en samlet bebyggelse med mere end 1.000 indbyggere samt andre kommuner, der har tilvejebragt vejvedtægt. Forslaget er herved i overensstemmelse med hovedreglen i § 13, stk. 2, i privatvejslovforslaget.

Inden for lovens gyldighedsområde omfatter lovens bestemmelser offentlige veje, der er klassificeret som landeveje eller biveje (kommuneveje). De af staten administrerede hovedlandeveje — jfr. § 1 i lov om offentlige veje — er derimod undtaget fra loven.

Primærkommunerne kan også efter de nugældende regler med hjemmel i vejvedtægt opkræve vejbidrag til de offentlige veje, de bestyrer, herunder også til kommunalt bestyrede hovedlandeveje. De hidtidige regler i vejvedtægterne har derimod ikke givet hjemmel til pålæg af vejbidrag til arbejder på de af amtsrådene bestyrede hovedlandeveje og landeveje. Dog har vejbestyrelseslovens § 17, stk. 7, der ophæves den 1. april 1972, jfr. lov om offentlige veje § 48, indeholdt en speciel hjemmel for amtsrådene til gennem vedkommende primærkommune at pålægge vejbidrag til fortovsanlæg på disse veje. Da der heller ikke inden for de bymæssige kommuners områder ses at være anledning til at tritage lodsejerne for at betale vejbidrag til landeveje, hvis der ikke gælder nogen form for

adgangsbegrænsning for disse og de betjener bebyggelsen ligesom andre gader og veje, foreslås det, at vejbidrag kan pålægges til arbejder på landeveje, der forløber i vejvedtægtsområder, ligesom til arbejder på andre offentlige veje. Gælder der derimod adgangsbegrænsning for en landevej, følger det af forslaget § 6, at vejbidraget skal nedsættes eller eventuelt helt bortfalde. Dette gælder imidlertid ikke alene for de af amtsrådene bestyrede veje, men også for andre offentlige veje.

Uden for de områder, hvor der gælder vejvedtægt, har amtsrådene under den nugældende retstilstand i henhold til § 17, stk. 7, i vejbestyrelsesloven hjemmel til at bestemme, at udgifterne til udførelse af nye fortovsanlæg, ændring af bestående fortove samt til tilvejebringelse eller ændring af kantbegrænsning for fortove på de af amtsrådene bestyrede hovedlandeveje og landeveje gennem byer og bebyggelser helt eller delvis skal afholdes af vedkommende primærkommune. Da sådanne anlæg i høj grad tjener de lokale grundejere, foreslås det i *stk. 2*, at amtsrådene inden for områder, hvor der findes en samlet bebyggelse, eller en samlet bebyggelse kan forventes, fremtidig kan pålægge lods-ejerne vejbidrag til sådanne anlæg på *landeveje*, dog ikke over 2,5 m i hver side. Herudover foreslås der tillagt amtsrådene beføjelse til i disse tilfælde at pålægge bidrag til holdebane- og parkeringsanlæg inden for en bredde af i alt 6 m, da disse anlæg i lige så høj grad som fortovsanlæg bejener de lokale grundejere. Amtsrådenes hidtidige adgang til i medfør af vejbestyrelseslovens § 17, stk. 7, at pålægge primærkommunen udgifterne ophæves som nævnt ved ikrafttrædelsen af lov om offentlige veje den 1. april 1972.

Da gennemførelsen af adgangsbegrænsning som foran nævnt efter § 6 medfører bortfald eller i hvert fald en væsentlig begrænsning af vejbestyrelsens beføjelse til at pålægge vejbidrag, foreslås det i *stk. 3*, at vejbidrag ikke kan pålægges for landeveje, før kundgørelse er udfærdiget efter lov om offentlige veje, jfr. det forelagte forslags §§ 72-77 (ændringsforslag nr. 11). Først da kan det nemlig overskues, i hvilket omfang adgangsbestemmelser vil være til hinder for pålæg af vejbidrag. Ministeren for offentlige arbejder kan dog, inden kundgørelse foreligger, give tilladelse til pålæg af vejbidrag. Da bestemmelserne i §§ 72-77 ikke skal gælde i Københavns og Frederiksberg kommuner, omfatter undtagelsesbestemmelsen i *stk. 3* ikke disse to kommuner.

Til § 3 (udkast § 6, stk. 1, 1. pkt. og § 3):

Den foreslåede bestemmelse indeholder den principielle hjemmel for vejbestyrelserne til at træffe beslutning om pålæg af vejbidrag til offent-

lige veje, som hidtil har været indeholdt i §§ 2-3 i den københavnske gadelov af 1857 og i de tilsvarende bestemmelser i vejvedtægterne. Bestemmelsen fastslår som hidtidig lovgivning, at bidrag kan pålægges ejerne af de til vejen grænsende grunde. Bestemmelsen indeholder ikke således som §§ 2-3 i gadeloven nogen angivelse af, til hvilke dele af vejen der kan pålægges vejbidrag. Udførlig angivelse heraf findes i forslaget § 4.

Stk. 1, nr. 1, indeholder en bestemmelse, svarende til § 2, stk. 5, i den københavnske gadelov, hvorefter vejbestyrelsen kan bestemme, at grundejerne helt eller delvis skal afholde udgifterne ved anlægget af nye offentlige veje (gader, pladser eller stier).

Stk. 1, nr. 2, indeholder en til § 2, stk. 1, i gadeloven af 1857 svarende bestemmelse, hvorefter vejbestyrelsen, når en privat fællesvej overtages som offentlig, bestemmer, hvorvidt grundejerne helt eller delvis skal afholde udgifterne ved vejens udbygning i forbindelse med overtagelsen. Derimod indeholder den her foreslåede bestemmelse ikke, således som § 2, stk. 1, i gadeloven og de hertil svarende bestemmelser i vejvedtægterne, en udtrykkelig hjemmel for vejbestyrelsen til at afgøre, hvorledes den overtagne vej nærmere skal indrettes. En sådan hjemmel har vejbestyrelsen nemlig i forvejen efter kap. 2 i lov om offentlige veje. Den foreslåede bestemmelse indeholder heller ikke således som § 1 i gadeloven og de tilsvarende bestemmelser i vejvedtægterne udtrykkelig hjemmel for vejbestyrelsen til at erklære enhver gade, vej, plads eller sti for offentlig, når den i forvejen har været til brug for flere særskilt matrikulerede og i særlig eje værende ejendomme (d. v. s. opfylder betingelserne for at kunne anses for en privat fællesvej). Fornøden hjemmel herfor findes ligeledes i kap. 2 i lov om offentlige veje.

Bestemmelsen i *stk. 1, nr. 3*, foreslås at skulle afløse § 3 om vejbidrag til endelig belægning i den københavnske gadelov og de tilsvarende bestemmelser i vejvedtægterne. Da de hidtidige regler herom på forskellig måde har givet anledning til kritik, jfr. nærmere betænkningen side 57, har man overvejet, om denne form for vejbidrag helt kunne afskaffes. Man har dog næret betænkelighed ved at foreslå en så indgribende ændring i den hidtidige retstilstand under hensyn til, at de hidtidige regler i vidt omfang er blevet anvendt af kommunerne, og til, at en afskaffelse af den hidtidige, særlige adgang til at pålægge vejbidrag til endelig belægning som nævnt i betænkningen ville kunne føre til, at de pågældende offentlige veje straks blev udbygget til deres endelige standard, selv om færdselen i virke-

F. t. I. om grundejerbidrag til offentlige veje.

ligheden kun kræver et mere beskedent vejanlæg i de første år.

Man har derimod foreslået en ændring af den pågældende forpligtelse, således at denne skulle blive lettere forståelig for lodsejerne og give anledning til færre tvivlsspørgsmål. Man har herved tillige lagt vægt på, at reglerne ikke må animere kommunerne til en unødigt hurtig udbygning af de pågældende veje. Reglerne om endelig belægning foreslås derfor erstattet af en regel om, at vejbestyrelsen til enhver tid kan pålægge grundejerne bidrag, herunder også til fornødne jordarbejder, til udvidelse af bestående offentlige veje, der er anlagt i mindre bredde end angivet i § 4, i det omfang vejens samlede bredde ikke herved overstiger de fastsatte maksimale bredder. De pågældende største bredder er for veje, der forbeholdes åben og lav bebyggelse, 12 m (6 m for kørebaner og 6 m for vejens øvrige dele), og for andre veje 20 m, jfr. forslaget § 4, stk. 1. Hvis vejarbejdet foruden en udvidelse af vejen tillige omfatter en omprofilering af den bestående del af vejen, kan en forholdsmæssig andel af de samlede udgifter pålægges lodsejerne. De foreslåede regler sondrer ikke imellem, om der tidligere er pålagt vejbidrag til den offentlige vej, eller om dette ikke er tilfældet, og de giver ikke kommunen hjemmel til at pålægge vejbidrag til en forbedring af den bestående belægning, uanset hvor midlertidig denne er, hvis der ikke er taget særligt forbehold herom ved vejens anlæg eller overtagelse som offentlig, jfr. nærmere bemærkningerne til § 13.

I *stk. 2* foreslås det udtrykkeligt angivet, at vejbestyrelsen kan opkræve à conto vejbidrag, inden anlægsarbejderne er udført, idet bidragets størrelse i disse tilfælde endelig fastsættes efter arbejdets afslutning.

Til § 4 (udkast § 4):

I lighed med bestemmelsen i § 2, stk. 2, i den københavnske gadelov foreslås det i *stk. 1*, at vejbidrag ikke kan kræves til den del af udgifterne ved vejarbejdet, der vedrører en større bredde end 20 m, da meget store vejbredder snarere må anses for begrundet i hensynet til den gennemgående færdsel end i udnyttelsen af de tilgrænsende arealer. En særlig begrænsning foreslås gjort for ejendomme, der er belagt med servitut om åben og lav bebyggelse, da ejendommenes anvendelse til parcelhusbebyggelse kun nødvendigvis gør tilvejebringelse af en almindelig boligvej.

For sådanne vejes vedkommende foreslås det, at vejbidrag kun kan kræves til den del af udgifterne, der vedrører en bredde af i alt 12 m, og der foreslås yderligere gjort den begrænsning, at højst 6 m kan

vedrøre kørebanen og højst 6 m vejens øvrige dele (fortove, cykelstier, græsrabatter m. m.).

Overensstemmende med hidtidig praksis foreslås det i *stk. 2* udtrykkeligt angivet, at vejbidrag ikke kan kræves til arealerhvervelser eller servitutpålæg. Ligeledes i overensstemmelse med hidtidig praksis foreslås det udtrykkeligt angivet, at vejbidrag ikke kan kræves til større reguleringer af vejens længdeprofil, da sådanne reguleringer må antages i særlig grad at skulle tjene den gennemgående færdsel og ikke udnyttelsen af de tilgrænsende grunde.

Bestemmelsen i *stk. 3* har forbillede i loven om tilskud til de offentlige veje (lovbekendtgørelse nr. 367 ad 22. juli 1970), der ophæves den 1. april 1972.

Bestemmelsen i *stk. 4* er ny.

Bestemmelsen i *stk. 5* er som nævnt i de almindelige bemærkninger ændret, således at der nu kan medregnes indtil 9 pct. af anlægsudgifterne i stedet for udkastets 5 pct.

Til § 5 (udkast § 5, stk. 1 og 2):

I §§ 5-6 foreslås optaget en række udtrykkelige bestemmelser om begrænsninger i grundejernes bidragspligt. Bestemmelserne er i alt væsentligt overensstemmende med hidtidig administrativ praksis.

Det foreslås i § 5, *stk. 1*, at der ved pålæg af vejbidrag skal bortses fra sådanne vandarealer, som ikke er ansat til ejendomsværdi. Dette vil navnlig gælde offentlige vandløb.

Overensstemmende med hidtidig praksis foreslås det i *stk. 2* fastslået, at vejbidrag ikke kan pålægges arealer af offentlige veje eller private fællesveje, der støder op til (d. v. s. indmunder i eller krydser) den offentlige vej, på hvilken anlægsforanstaltningerne udføres. Begrundelsen for denne begrænsning er den, at selvstændig beslutning om vejbidrag vil kunne træffes for de tilstødende offentlige veje, og at det påhviler grundejerne ved de indmundende private fællesveje at vedligeholde disse, ligesom vejbidrag til disse vejes udbygning vil kunne pålægges efter reglerne for offentlige veje, hvis fællesvejene overtages som offentlige. Derimod vil vejbidrag kunne pålægges sådanne færdselsarealer, som ikke i henhold til § 2 i den foreslåede privatvejslov kan karakteriseres som private fællesveje. Det vil bl. a. gælde sådanne færdselsarealer, som ikke tjener til brug for flere særskilte ejendomme og ikke betjener mere end 7 parcelhuse eller sommerhuse eller mere end 12 beboelseslejligheder og er under 40 m lange.

Da færdselsforholdene ved helt korte, blinde private fællesveje, der betjener flere ejendomme,

vil være af tilsvarende karakter som ved de nævnte færdselsarealer, der ikke kan henregnes til private fællesveje, og da der i almindelighed kun er ringe sandsynlighed for, at korte, blinde private fællesveje overtages som offentlige, foreslås det, at sådanne private fællesveje i bidragsmæssig henseende kan behandles som en tilgrænsende ejendom. Bidraget foreslås pålagt selve fællesvejen efter de i § 11 angivne kriterier, og bidraget foreslås fordelt mellem ejerne af de til fællesvejen grænsende ejendomme i overensstemmelse med samme kriterier.

De bidrag, der ikke kan pålægges efter bestemmelserne i stk. 1 og 2, fordeles mellem de øvrige grundejere.

Til § 6 (udkast § 5, stk. 3-5):

Overensstemmende med hidtidig administrativ praksis fastslås det udtrykkeligt i § 6, at vejbidrag til facadeløse veje ikke kan pålægges ejerne af de tilgrænsende grunde. Dette gælder uanset om de pågældende veje er klassificeret som landeveje eller biveje (kommuneveje). Undtagelse foreslås dog i *stk. 2* gjort for de tilfælde, hvor ejeren på anden måde i særlig grad udnytter ejendommens beliggenhed ved den facadeløse vej, f. eks. ved bebyggelse, hvis omfang kun er muliggjort af reglerne i bygningslovgivningen om tillægsareal. I sådanne tilfælde vil dog kun et reduceret bidrag kunne opkræves. Bidragets størrelse foreslås fastsat under hensyn til, i hvilket omfang ejeren faktisk udnytter ejendommens beliggenhed ved den facadeløse vej. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 forudsættes ikke at skulle omfatte sådanne tilfælde, hvor ejeren af en grund, der grænser mod to ikke-facadeløse veje, kun kan opnå overkørsel til den ene af disse.

Er der vel indført bestemmelser om adgangs-begrænsning for en offentlig vej, f. eks. efter lov om offentlige veje, jfr. ændringsforslaget hertil, ved ekspropriation eller ved byplanvedtægt, men vejen ikke er helt facadeløs, foreslås det i *stk. 3*, at bidraget skal reduceres i det omfang, bestemmelsen bevirker en begrænsning i ejendommens udnyttelsesmuligheder. Også denne bestemmelse er overensstemmende med hidtidig administrativ praksis.

Til § 7 (udkast § 5, stk. 6):

I *stk. 1* foreslås regler om reduktion efter reglerne i § 6 af tidligere pålagte vejbidrag i de tilfælde, hvor der senere gennemføres adgangs-begrænsende bestemmelser. Forslaget må anses for en konsekvens af de foreslåede bestemmelser i § 6. For de ejendomme, hvis ejere har opnået afdragsvis betaling af vejbidraget, skal efter forslaget kun de ved adgangs-begrænsningens indførelse resterende vejbidrag helt

eller delvis bortfalde, da ulemperne ved adgangs-begrænsningen først herefter indtræder, jfr. herved også bestemmelserne i § 16 om udskydelse af betalingspligten for en del af vejbidraget i de tilfælde, hvor de tilgrænsende arealer er undergivet en mindre intensiv udnyttelse. De grundejere, der har betalt vejbidraget kontant, skal, jfr. *stk. 2*, så vidt muligt sidestilles med de grundejere, der har opnået afdragsvis betaling. Af praktiske grunde foreslås der for tilbagebetaling af kontant betalte vejbidrag fastsat en frist af 20 år, således at bidrag, der er betalt mere end 20 år tilbage ikke tilbagebetales. Det samme gælder bidrag under 500 kr.

Til § 8 (ny):

Bestemmelsen er et udslag af det princip, der ligger bag bestemmelsen i den københavnske gadelov af 14. december 1857, § 4, stk. 2. Den er dog indskrænket, således at bestemmelsen kun omfatter baner og lufthavne, d.v.s. trafik anlæg, hvis virksomhed mere eller mindre må sidestilles med vejtransport-systemet. De nævnte anlæg skal efter forslaget kun betale vejbidrag i det omfang dele af det samlede anlæg kan udnytte vejens tilstedeværelse som en fordel. Dette vil typisk være tilfældet på strækninger med stationsanlæg, arealer udlejet til private, og i alle tilfælde, hvor der er overgange og overkørsler til anlægget. Omvendt vil anlægget være afskåret fra at udnytte vejens tilstedeværelse ud for selve drifts-arealet (spor, startbaner m. v.). I tvivlstilfælde, f. eks. hvor skråningsarealer teoretisk kan udnyttes til bazarbebyggelse, får anlægget adgang til at give afkald på sådan udnyttelse. I så fald må vejbestyrelsen respektere dette afkald og undlade vejbidraget. På den anden side er et sådant afkald bindende for anlægget, og såfremt dette på et senere tidspunkt måtte ønske adgang til vejen, må der optages forhandling med vejbestyrelsen om efterbetaling m. v. af vejbidrag.

Man har ikke fundet anledning til at tage stilling til bestående bestemmelser, der måtte være fastsat af kommissarius ved statens ekspropriationer, eller eventuelle eksisterende overenskomster, idet disses indhold efter lovforslagets gennemførelse må afhænge af en fortolkning i de enkelte tilfælde.

Til § 9 (udkast § 5, stk. 7):

Overensstemmende med hidtidig praksis foreslås det, at kommunen beregner, men selv afholder de vejbidrag, der ikke kan pålægges efter §§ 6-8 som følge af adgangs-begrænsende bestemmelser m. v. Bidrag, der ikke kan pålægges i henhold til bestemmelsen i § 5 fordeles derimod mellem de øvrige grundejere. Hvis en grundejer, der i første omgang

er blevet helt eller delvis fritaget for vejbidraget, senere opnår en sådan adgang til vejen eller udnyttelse af ejendommen, at vejbidrag helt eller delvis kunne pålægges ham efter de almindelige regler, finder disse anvendelse, om fornødent reduceret i forhold til den forløbne del af 20 års perioden, svarende til den i § 7 omhandlede.

Til § 10 (udkast § 6, stk. 1, 2. pkt.):

Efter hovedreglen i § 3 pålægges vejbidraget ejerne af de til vejen grænsende grunde. Da der i praksis har vist sig trang til i visse tilfælde at kunne pålægge vejbidrag for flere veje under ét, foreslås der i modsætning til, hvad der gælder efter 1857-loven, gjort en undtagelse fra hovedreglen således, at vejbidrag kan pålægges for flere veje under ét, men kun, når disse færdselsmæssigt udgør en enhed. Begrundelsen for den foreslåede ændring er dels den dermed forbundne administrative lettelse, dels at det i mange tilfælde beror på tilfældigheder, om sådanne veje, som udgør en færdselsmæssig enhed, betragtes som én eller flere veje.

Til § 11 (udkast § 6, stk. 2-4):

Med hensyn til den nærmere fordeling mellem lodsejere af vejbidragene foreskriver § 4 i 1857-loven, at kommunen herved bør tage hensyn til ejendommens facadelængde og ejendomsværdi. De fleste vejvedtægter for de tidligere købstæder foreskriver tillige, at der bør tages hensyn til måden, hvorpå ejendommene benyttes, medens en del vejvedtægter for bymæssige kommuner endvidere angiver, at der bør henses til størrelsen af ejendommens arealer.

Da størrelsen af vejbidraget for de enkelte ejendomme bør afhænge af den betydning, vejen har for disse, foreslås det i *stk. 1*, at vejbidraget skal fordeles efter ejendommens facadelængde, størrelsen af ejendommens areal og måden, hvorpå ejendommene benyttes. Da ejendommens udnyttelse normalt også giver sig udslag i ejendomsværdien, foreslås der givet kommunerne valgfrihed mellem at anvende udnyttelseskriteriet og ejendomsværdikriteriet. Dette gælder dog ikke ejendomme, der er fritaget for vurdering eller ikke er ansat til ejendomsværdi. Hvis ejendomsværdikriteriet i øvrigt benyttes, foreslås der i *stk. 3* også gjort undtagelse for de tilfælde, hvor arbejdets udførelse skyldes betydelig eller tung færdsel fra enkelte ejendomme ved vejen, da ejendomsværdikriteriet i sådanne tilfælde ikke altid vil give de fornødne korrektioner i bidragsfordelingen. Det foreslås derfor, at der, hvis ejendomskriteriet i sådanne tilfælde anvendes, forlods skal pålægges ejerne af de pågældende ejen-

domme med betydelig eller tung færdsel et passende særligt bidrag, inden grundejernes anpart af de øvrige udgifter fordeles.

Efter den hidtidige lovgivning har det været overladt til kommunerne selv at fastsætte, i hvilket forhold de ville anvende de forskellige i loven og vejvedtægterne fastsatte fordelingskriterier. Det har således ikke været ulovligt, hvis en kommune nøjedes med at anvende et enkelt af disse kriterier. Ministeriet og amtsrådene har dog som klageinstanser undertiden pålagt kommunerne at ændre fordelingen således, at flere kriterier blev bragt til anvendelse, idet benyttelse alene af et enkelt fordelingskriterium ikke sjældent giver uretfærdige resultater. Under hensyn hertil foreslås det, at de tre oven for angivne fordelingskriterier, areal, facadelængde og benyttelse (ejendomsværdi), principielt bør anvendes i alle tilfælde.

Da det ikke kan anses for muligt at fastsætte en ganske bestemt vægt, hvormed disse kriterier undtagelsesfrit skal indgå i bidragsfordelingen, foreslås det i *stk. 2* at vejbestyrelserne skal være pligtig at anvende de enkelte kriterier med en vis mindste vægt (facadelængde 10 pct., benyttelse eller ejendomsværdi 25 pct. og areal 25 pct.).

I visse tilfælde må det anses for uønskeligt at anvende en flerhed af kriterier, da det hyppigt følger af bestemmelser i henhold til byplan- eller bygge Lovgivingen, at samtlige ejendomme ved en vej skal udnyttes på ganske ensartet måde. Det foreslås derfor i *stk. 4*, at vejbestyrelserne i sådanne tilfælde kan nøjes med et enkelt kriterium ved bidragsfordelingen, nemlig størrelsen af ejendommens arealer. Det foreslås samtidig i § 16, stk. 2, at ejerne af ubebyggede grunde, der ikke udnyttes erhvervsmæssigt, i sådanne tilfælde kan forlange, at betalingspligten for en trediedel af bidraget udskydes for et åremål af indtil 10 år.

Samme ret foreslås i § 16, stk. 2, tillagt ejerne af grunde, der er bebygget med én- eller tofamiliehuse, for den del af arealet, der overstiger 1400 m².

Overensstemmende med ministeriets hidtidige praksis som klageinstans foreslås det i *stk. 5*, at der for hjørnegrunde og andre grunde, som har facade mod mere end én vej, kun beregnes et passende reduceret vejbidrag. Pålæg af fuldt bidrag til de to eller flere veje, hvortil en sådan ejendom grænser, ville nemlig blive for tyngende for ejendommens ejer. På grund af forholdenes forskellighed i de enkelte tilfælde er der ikke stillet forslag om nogen fast procentsats, hvormed bidraget i alle tilfælde skal nedsættes. Ligeledes i overensstemmelse med hidtidig praksis foreslås det, at „hjørnegrundsreglen“ ikke skal komme til anvendelse med hensyn til facade-

løse veje, hvortil der i henhold til forslaget § 6, stk. 1, ikke opkræves vejbidrag, da de reale grunde, som har ført til, at bidraget som hovedregel bør lempes for ejendomme, der har facade mod flere veje, ikke gør sig gældende her.

I stk. 6 foreslås en begrænsning med hensyn til de i § 16, stk. 1, nævnte ejendomme. Tilsvarende begrænsning foreslås, når baneanlæg m. v. alene har en tjenestelåge på vejen til driftsarealet, idet der ikke her kan siges at være en naturlig afgrænsning af det areal inden for anlægget, som kan udnyttes i forhold til vejen.

Til § 12 (udkast § 6, stk. 5):

Det foreslås udtrykkelig angivet, at reglerne om bidragsfordeling i en konkret sag kan fraviges ved aftale mellem vejbestyrelsen og samtlige de lods-ejere, der omfattes af bidragspålægget.

Til § 13 (udkast § 7):

Under den hidtidige retstilstand har kommunerne ikke haft nogen pligt til at forhandle med lods-ejerne eller give disse mulighed for at rejse indsigelse, inden kommunen traf beslutning om pålæg af vejbidrag.

Da det må anses for hensigtsmæssigt og i overensstemmelse med principperne om partsoffentlighed, at grundejerne, inden endelig beslutning om bidragspålæg træffes, får klar besked om baggrunden for pålægget og om fordelingen mellem lods-ejerne, foreslås det i *stk. 2*, at vejbestyrelsen, inden den endelige beslutning træffes, over for lodsejerne skal gøre rede for, hvilke arbejder der agtes udført eller er udført, hvilken andpart der agtes pålagt grundejerne, og hvorledes bidraget agtes fordelt mellem disse. Hvis arbejdet udføres i flere tempi, f. eks. med en foreløbig belægning i første omgang og senere med en endelig belægning, skal dette angives og efter de ændrede regler i § 3 om vejbidrag til bestående offentlige veje kan bidraget til senere endelig belægning kun pålægges, hvis det udtrykkeligt er angivet i den i *stk. 2* omhandlede redegørelse, at sådant bidrag senere vil blive pålagt. Hvis der i redegørelsen tages forbehold om senere pålæg af bidrag til endelig belægning, gælder der ikke efter forslaget således som efter § 3 i den københavnske gadelov nogen begrænsning med hensyn til, hvilken procent af udgifterne til den endelige belægning, der kan pålægges lodsejerne.

Efter forslaget kan vejbestyrelsen vælge, om den vil fremlægge den i *stk. 2* omhandlede redegørelse til almindeligt eftersyn, suppleret med underretning om fremlæggelsen ved anbefalet brev (*stk. 1*),

eller om den ved anbefalet brev vil indkalde grundejerne til møde om sagen (*stk. 3*). I begge tilfælde foreslås der givet grundejerne en vis frist til at fremkomme med indsigelser, og inden disse frister er udløbet, kan efter *stk. 4* endelig beslutning om vejbidraget ikke træffes.

Til § 14 (udkast § 8, stk. 2, 1. pkt.):

I overensstemmelse med gældende ret præciseres det, at grundejerne for vejbidrag over en vis størrelse kan forlange en afdragsordning. Som nævnt i de almindelige bemærkninger har man dog nu optaget en bestemmelse om, at kommunerne under visse omstændigheder kan forlange, at grundejerne optager lån i pengeinstitutter til dækning af anlægsudgifterne.

Til § 15 (udkast § 8, stk. 2-3):

I lighed med bestemmelserne i visse nyere vejvedtægter foreslås afdragstiden fastsat af vejbestyrelsen for hvert enkelt arbejde under hensyn til beløbets størrelse, idet beløb på under 500 kr. kan kræves betalt kontant. Afdragstiden kan dog efter forslaget ikke være under 5 år og ikke over 20 år.

De beløb, der efter § 16 først forfalder på et senere tidspunkt, forrentes ikke. Maksimalrenten i lovudkastet er som anført i de indledende bemærkninger ændret til en sats, der fastsættes af ministeren for offentlige arbejder efter forhandling med indenrigsministeren.

Overensstemmende med den af Københavns kommune hidtil anvendte praksis foreslås der i *stk. 2* for de tilfælde, hvor en del af vejbidraget fordeles på grundlag af ejendomsværdien, tillagt kommunen ret til at fastsætte, at denne del af bidraget skal betales i form af en bestemt promille af de enkelte ejendommers ejendomsværdi til enhver tid. Da en stigning i ejendomsværdierne kan bevirke en stigning i ydelserne og dermed en forkortelse af den fastsatte afdragsperiode, foreslås der tillagt de grundejere, hvis ydelse på grund af en stigning i ejendomsværdien forhøjes i væsentlig grad, ret til at forlange, at bidragssatsen omregnes således, at den oprindeligt fastsatte afdragsperiode opretholdes.

Til § 16 (udkast § 8, stk. 1 og stk. 2, sidste pkt.):

Da frilandsgartnerier, herunder frugtplantager, samt landbrugs- og skovbrugsejendomme og lignende ekstensivt udnyttede ejendomme set i forhold til arealets størrelse ikke i første omgang vil have samme interesse i kostbare offentlige vejanlæg

som industrivirksomheder, parcelhuse og lignende, foreslås det i *stk. 1*, at ejerne af sådanne ejendomme kan forlange, at den del af vejbidraget, der for deres ejendom overstiger bidraget for en almindelig parcelhusgrund i det pågældende område, først forfalder i det omfang, arealerne helt eller delvis overgår til anden anvendelse. Det er herved en forudsætning, at arealerne ikke er udparcelleret. Det er derimod uden betydning, efter hvilke kriterier bidraget fordeles. Til dels tilsvarende regler findes i dag i byplanlaboratoriets normalvejvedtægt (§ 19). Bestemmelserne suppleres af § 11, stk. 6.

Da reglen i § 11, stk. 4, om, at vejbidrag i visse tilfælde kan fordeles alene under hensyntagen til størrelsen af ejendommenes arealer, kan virke hård, når nogle af grundene, men ikke alle disse, er ubebyggede eller anvendes som særligt store parcelhusgrunde, foreslås det i *stk. 2*, at ejerne af sådanne grunde kan kræve, at betalingspligten for en trediedel af bidraget først indtræder efter en periode af 10 år. Det er imidlertid som nævnt en forudsætning, at bidraget fordeles alene efter arealkriteriet.

Til § 17 (udkast § 8, stk. 4):

Ved § 16 i den københavnske gadelov er der tilagt magistraten beføjelse til at foretage omfordeling af de ydelser, der er pålagt en grundejer til istandsættelse eller vedligeholdelse af private gader (fællesveje), når forholdene senere ændrer sig således, at hans andel bliver uforholdsmæssig stor i forhold til de andre lodsejeres. Da der er praktisk trang til også at kunne foretage en sådan omfordeling med hensyn til vejbidrag til offentlige veje, foreslås der givet vejbestyrelsen hjemmel hertil i

lighed med, hvad der allerede er fastsat i flere nyere vejvedtægter.

Til § 18 (udkast § 9):

Bestemmelsen svarer til § 6 i den københavnske gadelov, hvorefter kommunen kan inddrive skyldige beløb med renter ved udpantning med fortrinsret som for kommunale skatter. Også beløb udredet mod kommunens garanti er omfattet af bestemmelsen i tilfælde, hvor garantien bliver aktuel.

Til § 19 (udkast § 14):

Under hensyn til rækkevidden og betydningen, som beslutninger der træffes efter lovforslaget, har for de berørte grundejere, foreslås klagebestemmelserne formuleret som de tilsvarende bestemmelser i forslaget (§ 9) til lov om private fællesveje.

Til § 20 (udkast § 15):

Ved *stk. 2* foreslås der givet ministeren bemyndigelse til at fastsætte overgangsregler i forbindelse med lovens gennemførelse. I henhold til denne bemyndigelse vil ministeren således kunne træffe bestemmelse om ophævelse af ældre vejvedtægtsbestemmelser.

Samtidig med lovens ikrafttræden må bestemmelserne i den københavnske gadelov af 1857 om offentlige veje bortfalde. Ved forslaget til privatvejsloven, der forudsættes at skulle træde i kraft samtidig med nærværende forslag, forudsættes bestemmelserne i den københavnske gadelov om private fællesveje (gader) ophævet, jfr. nærmere bemærkningerne til § 69 i dette lovforslag.

Bilag 1.

**Oversigt over lovforslagets nummerering sammenholdt med nummereringen
i vejlovsudvalgets betænkningssudkast.**

<i>Lovforslag</i>	<i>Udkast</i>
§ 1	§ 1
§ 2	§ 2, stk. 1-4
§ 3	§ 6, stk. 1, 1. pkt. og § 3
§ 4	§ 4
§ 5	§ 5, stk. 1 og 2
§ 6	§ 5, stk. 3-5
§ 7	§ 5, stk. 6
§ 8 (ny)	—
§ 9	§ 5, stk. 7
§ 10	§ 6, stk. 1, 2. pkt.
§ 11	§ 6, stk. 2-4
§ 12	§ 6, stk. 5
§ 13	§ 7
§ 14	§ 8, stk. 2, 1. pkt.
§ 15	§ 8, stk. 2-3
§ 16	§ 8, stk. 1 og stk. 2, sidste pkt.
§ 17	§ 8, stk. 4
§ 18	§ 9
§ 19	§ 14
§ 20	§ 15
§ 21	§ 2, stk. 5.

Bilag 2.

I dette bilag anføres i venstre spalte de i lovforslaget omhandlede bestemmelser i den gældende formulering, medens forslaget anføres i højre spalte.

Vejbestyrelsesloven (Vbl.) angiver lovekendtgørelse nr. 369 af 5. august 1970 om bestyrelsen af de offentlige veje.

Gadelov 1857 angiver lov af 14. december 1857 om Gader, Veje og Vandløb i København med senere ændringer.

Gældende formulering.

Vbl. § 17 Stk. 7. Udførelse af nye fortovsanlæg, ændring af bestående fortove samt tilvejebringelse eller ændring af kantbegrænsning for fortove langs de af amtsrådene bestyrede hovedlandeveje og landeveje gennem byer og bebyggelser sker efter forhandling mellem amtsrådet og vedkommende kommunalbestyrelse. Amtsrådet kan derefter bestemme, at udgifterne til tilvejebringelse af tidssvarende belægning af og kantbegrænsning for sådanne fortove helt eller delvis skal

*Forslaget.**Definitioner.*

§ 1. Ved offentlige veje forstås i denne lov veje, gader, broer og pladser, der er åbne for almindelig færdsel, og som administreres af stat, amtskommune eller kommune i henhold til lov om offentlige veje.

Stk. 2. Ved offentlige stier forstås i denne lov færdselsarealer, som er anlagt til og er åbne for almindelig gående, cyklende og ridende færdsel, og som administreres af stat, amtskommune eller kommune i henhold til lov om offentlige veje.

Stk. 3. Ved private fællesveje forstås i denne lov de veje, gader, broer og pladser, der er nævnt i § 2 i lov om private fællesveje.

Stk. 4. Ved vejbidrag forstås de bidrag, der pålægges grundejere i henhold til denne lov.

Lovens gyldighedsområde.

§ 2. Reglerne i denne lov finder anvendelse på offentlige veje bortset fra hovedlandeveje. Reglerne finder anvendelse i områder, for hvilke der er tilvejebragt vejvedtægt efter reglerne i lov om private fællesveje samt i Københavns kommune. De beføjelser, der efter denne lov udøves af vejbestyrelsen, tilkommer i Københavns kommune kommunalbestyrelsen.

Stk. 2. For landeveje kan reglerne efter vejbestyrelsens bestemmelse tillige anvendes uden for de i stk. 1 omhandlede områder på steder, hvor der forefindes en samlet bebyggelse, eller en samlet bebyggelse kan forventes, Vejbidrag kan i disse tilfælde kun kræves dels til udførelse af nye fortovsanlæg, dog ikke ud over 2,5 m i hver side, dels til holdebane- og parkeringsanlæg inden for en bredde af i alt 6 m.

Gældende formulering.

afholdes af de tilstødende grundes ejere, overensstemmende med reglerne i kommunens vejvedtægt om påligning af bidrag til istandsættelse af overtagne eller nye veje m. m. Findes der ikke vejvedtægt for området, kan amtsrådet bestemme, at de pågældende udgifter helt eller delvis skal afholdes af kommunen.

Gadelov 1857 § 1. Københavns Kommunalbestyrelse kan (jvfr. § 10) erklære enhver privat Gade, Vej, Plads eller Sti i Staden eller paa dens Grund for offentlig, naar den i Forveien har været til Brug for flere særskilt matrikulerede og i særlig Eje værende Ejendomme.

§ 2, stk. 1. Naar en Gade, Vej, Plads eller Sti i Medfør af § 1 erklæres for offentlig, afgør Kommunalbestyrelsen tillige, hvorledes den skal indrettes med Hensyn til Afløb, Belægning og hele øvrige Beskaffenhed, samt om Ejerne af de til samme stødende Grunde helt eller delvis skal afholde de dertil medgående Udgifter, der da foreløbig udredes af Kommunens Kasse.

Stk. 5. Reglerne i denne Paragraf kan desuden af Kommunalbestyrelsen bringes til Anvendelse på samtlige nye Anlæg af Gader m. v. som Kommunalbestyrelsen maatte beslutte.

§ 3, stk. 1. Naar en offentlig Gade, Vej, Plads eller Sti, der ikke er forsynet med endelig Belægning, eller naar en offentlig Gade m. v., hvis Belægning ikke er tilendebragt efter Bestemmelserne i foregaaende Paragraf i løbet af 10 Aar, forsynes med endelig Belægning, der kan udføres delvis og til forskellig Tid, kan Kommunalbestyrelsen — — —

Forslaget.

Stk. 3. Indtil kundgørelse i henhold til lov om offentlige veje er udfærdiget for en strækning af en landevej, kan lovens bestemmelser uden for Københavns og Frederiksberg kommuner kun med samtykke fra ministeren for offentlige arbejder bringes i anvendelse på en sådan vejstrækning.

Stk. 4. Lovens regler finder også anvendelse på offentlige stier.

Pålæg af vejbidrag.

§ 3. Vejbestyrelsen kan pålægge ejere af ejendomme, der grænser til en offentlig vej, ved vejbidrag helt eller delvis at afholde udgifterne til

- 1) anlæg af nye offentlige veje,
- 2) udbygning af private fællesveje i forbindelse med sådanne vejes overtagelse som offentlige veje efter kap. 2 i lov om offentlige veje,
- 3) udvidelse af de befæstede arealer i offentlige veje til den i § 4, stk. 1, angivne maksimale bredde i forbindelse med sådanne vejes udvidelse til denne eller større bredde.

Stk. 2. Beslutning efter stk. 1 træffes i forbindelse med gennemførelsen af det pågældende anlægsarbejde. Opkrævningen af vejbidrag kan påbegyndes, inden arbejdet er udført. I så fald foretages endelig regulering efter arbejdet afslutning.

Gældende formulering.

bestemme, af indtil Halvdelen af de dermed forbundne Udgifter skal godtgøres Kommunen af de tilstødende Grundes Ejere.

Saaframt i saadanne Tilfælde mindst tre Fjerdedele af de tilstødende Grundes Ejere fremsætter Ønsket om en kostbarere Belægning end den, Kommunalbestyrelsen skønner passende, kan Kommunalbestyrelsen, hvis den vil imødekomme Ønsket, og de Grundejere, der frembærer det, repræsenterer mindst tre Fjerdedele af den samlede Ejendomsskyld, der kommer i Betragtning, bestemme, at samtlige de tilstødende Grundes Ejere skal betale hele den Merudgift, der er forbundet med den kostbarere Belægning. De samme Regler gælder ved Omlægning af offentlige Gader m. v.

Gadelov 1857 § 2, stk. 2. Ved Gader, Pladser og Torve, der er bredere end 20 M, betaler Kommunen Omkostningerne ved Anlægget af de Arealer, som ikke benyttes til almindelig Færdsel, samt af de samlede Udgifter til selve Gadebelægningen en forholdsvis Andel, svarende til Størrelsen af den Del af de gadebelagte Arealer, hvormed disse overskrider en Bredde af 10 M ud for Ejendommenes Facader.

Belægningen, som kan udføres delvis og til forskellig Tid, skal være tilendebragt i Løbet af højst 10 Aar efter den af Kommunalbestyrelsen fastsatte Overtagelsesdag.

*Forslaget.**Vejbidragets nærmere omfang.*

§ 4. Vejbidrag kan ikke kræves til den del af udgifterne til vejens anlæg, som vedrører en større bredde end 20 m. For ejendomme, der efter byplan eller anden bestemmelse, der kan håndhæves af kommunalbestyrelsen eller vejbestyrelsen, er forbeholdt åben og lav boligbebyggelse, kan vejbidrag ikke kræves til den del af udgifterne til arbejdet vedrørende kørebanen, der angår en større bredde end 6 m og til den del af udgifterne til arbejdet vedrørende vejens øvrige dele, der angår en større bredde end i alt 6 m.

Stk. 2. Vejbidrag kan ikke kræves til dækning af udgifter til

- 1) arealerhvervelse,
- 2) erstatning for servitutpålæg eller ulemper eller
- 3) større reguleringer af vejens længdeprofil, herunder anlæg af støttemure.

Stk. 3. Af udgifter vedrørende vandafledning kan medregnes udgifter til dræn, nedløbsbrønde med tilhørende stikledninger samt vejgrøtter og sådanne kloakker, der udelukkende tjener til en vejs afvanding. Andre udgifter, som er nødvendige for afledning af en vejs overfladevand, kan kun medregnes, når de særskilt er pålagt vejarealet ved kendelse i henhold til vandløbslovgivningen.

Stk. 4. Til anlægsudgifterne kan medregnes et beløb til normal belysning.

Stk. 5. Til anlægsudgifterne kan medregnes et administrationstillæg på højst 9 pct.

*Gældende formulering.**Forslaget.*

af anlægsudgifterne. Renter kan ikke medregnes. Eventuelle udgifter til bistand af rådgivende ingeniør kan medregnes efter regning, men administrationstillæg kan da ikke medregnes for den del af arbejdet, hvortil rådgivende ingeniørbistand har været benyttet.

Begrænsning i bidragspligten for vand- og vejarealer.

§ 5. Ved pålæg af vejbidrag bortses fra vandarealer, der ikke er ansat til ejendoms-værdi.

Stk. 2. Ved pålæg af vejbidrag bortses endvidere fra offentlige veje og private fællesveje, der støder op til vejen. En kort privat fællesvej, der alene udmunder i den offentlige vej, kan dog ved pålæg af vejbidrag behandles som en ejendom, der grænser til den offentlige vej, således at det bidrag, der vedrører fællesvejen, fordeles efter reglerne i § 11 mellem ejerne af de ejendomme, der grænser til fællesvejen.

Begrænsning i bidragspligten ved adgangsbegrænsede veje.

§ 6. Vejbidrag kan ikke pålægges ejere af ejendomme ved vejstrækninger, hvortil der i henhold til adgangsbestemmelser, der er etableret af færdselsmæssige grunde, og som kan håndhæves af det offentlige, ikke kan opnås direkte adgang fra ejendommene, jfr. dog stk. 2 samt § 5, stk. 2, 2. pkt.

Stk. 2. Såfremt ejeren af en ejendom uanset adgangsbestemmelser af den i stk. 1 omhandlede karakter i særlig grad udnytter ejendommens beliggenhed ved den pågældende vej, f. eks. ved bebyggelse, hvis omfang kun er muliggjort af reglerne i bygningslovgivningen om tillægsareal, ved udstillingsvinduer eller lignende, kan et passende reduceret vejbidrag pålægges. Bidraget fastsættes under hensyn til omfanget af ejendommens udnyttelse i tilknytning til vejen.

Stk. 3. Når en bestemmelse om en ejendoms adgangsforskel begrænser, men ikke fuldstændig forbyder adgang fra ejendommen til vejen, skal vejbidraget nedsættes i det omfang, den trufne bestemmelse bevirker en begrænsning i ejendommens udnyttelsesmuligheder.

Gældende formulering.

Gadelov 1857, § 4, stk. 2. For Bane- og Sporvejsanlæg samt Kirkegaarde og lignende langs en Gade, Vej, Plads eller Sti skal Bidrag dog kun betales for den Strækning, hvor man benytter eller vil kunne benytte Facaderetten, og endvidere for de Strækninger, der ligger mellem denne Strækning og de nærmeste offentlige Tværveje til begge Sider.

Forslaget.

Andre begrænsninger i bidragspligten m. v.

§ 7. Såfremt der senere måtte blive fastsat adgangsbestemmelser med den virkning, at en ejendom, for hvilken der i henhold til § 3 er pålagt vejbidrag, ikke kan opnå adgang til vejen eller kun kan opnå en i væsentlig grad begrænset adgang til til denne, skal resterende vejbidrag bortfalde eller nedsættes i det omfang, reglerne i § 6 ville have medført bortfald eller nedsættelse af vejbidraget.

Stk. 2. På tilsvarende måde skal der ydes grundejere, der straks efter vejanlæggets udførelse eller senere har betalt vejbidraget kontant, hel eller delvis refusion af det kontant erlagte vejbidrag med rente 5 pct. p. a., således at disse grundejere så vidt muligt sidestilles med de ejere, der i medfør af stk. 1 fritages for resterende vejbidrag. Refusion ydes dog kun af beløb, der er betalt kontant inden for de sidste 20 år, og kun af beløb, der overstiger 500 kr.

§ 8. Vejbidrag kan kun pålægges jernbaner og lufthavne for vejstrækninger, ved hvilke anlæggets beliggenhed ved vejen udnyttes eller kan udnyttes, og for hvilke der ikke er givet afkald på udnyttelse af beliggenheden ved vejen. Som udnyttelse af en vejstrækning betragtes også benyttelse af overgange, der alene tjener anlæggets drift. Såfremt der i øvrigt er givet afkald på udnyttelsen af beliggenheden ved vejen, kan forpligtelser efter § 5 med hensyn til overgange, der alene tjener anlæggets drift, dog kun pålægges for strækningen ud for overgangen med et tillæg af 10 m til hver side.

§ 9. Såfremt reglerne i §§ 6-8 medfører, at vejbidrag ikke kan pålægges samtlige ejere af de til en vejstrækning grænsende ejendomme, eller at bidraget for en eller flere ejendomme ved vejen reduceres, afholder kommunen de beløb, der herefter ikke kan opkræves.

Stk. 2. Såfremt en grundejer, der i medfør af §§ 6-7 helt eller delvis er blevet fritaget for vejbidrag, inden udløbet af en periode på 20 år efter, at opkrævning af vejbidraget er påbegyndt, opnår en sådan adgang for ejendommen til vejen eller ud-

Gældende formulering.

Gadelov 1857 § 4, stk. 1. Fordelingen mellem Grundejerne af de Omkostninger, som efter Arbejdets Udførelse i Henhold til henholdsvis § 2 og § 3 paalægges dem, fastsættes af Kommunalbestyrelsen, som herved bør tage Hensyn til Udstrækningen af Ejendommens Grund mod Gaden m. v., samt dens til enhver Tid gældende Vurdering til Ejendomsskyld eller anden for Skatteydelse lov-mæssig Ejendomsvurdering.

Forslaget.

nytter ejendommens beliggenhed ved vejen på en sådan måde, at vejbidrag kunne pålægges helt eller delvis efter de foranstående bestemmelser, kan vejbestyrelsen pålægge ejeren vejbidrag efter disse regler, idet bidraget reduceres, svarende til den forløbne del af 20-års perioden.

Vejbidrag for flere veje.

§ 10. Når vejbidrag samtidig pålægges for flere veje, der i færdselsmæssig hense-ende udgør en enhed, kan pålægget ske for disse veje under ét.

Bidragfordelingen.

§ 11. Fordelingen af vejbidrag foretages af vejbestyrelsen mellem de bidragspligtige grundejere på grundlag af

- 1) ejendommenes facadelængde mod vejen,
- 2) størrelsen af ejendommenes arealer og
- 3) måden, hvorpå ejendommene benyttes eller må forventes benyttet eller ejendomsværdien. For ejendomme, der ikke er ansat til ejendomsværdi, skal der tages hensyn til benyttelsesmåden.

Stk. 2. Ved fordelingen skal det i stk. 1, nr. 1) nævnte kriterium indgå med en vægt af mindst 10 pct., medens kriteriet under nr. 2) og det af kriterierne under nr. 3), som vælges, hvert skal indgå med en vægt af mindst 25 pct., jfr. dog stk. 4.

Stk. 3. Indgår ejendomsværdien som kriterium ved fordelingen, skal der i tilfælde, hvor arbejdets udførelse skyldes betydelig eller tung færdsel til eller fra enkelte ejendomme ved vejen, forlods pålægges ejerne af disse et passende særligt bidrag, inden grundejernes anpart af de øvrige udgifter fordeles.

Stk. 4. Når der i henhold til byplan- eller byggelovgivningen kun vil blive tilladt en ganske ensartet benyttelse af de ejendomme, der grænser til vejen, kan fordelingen foretages alene under hensyn til størrelsen af ejendommenes arealer.

Stk. 5. For hjørnegrunde og andre grunde, der har facade mod mere end én vej, be-regnes kun et passende reduceret bidrag. Såfremt en grund efter § 6, stk. 1, har opnået fritagelse for vejbidrag til en anden

*Gældende formulering.**Forslaget.*

offentlig vej, bortses der ved bidragsberegningen fra grundens facade mod denne vej.

Stk. 6. Arealstørrelsen for de ejendomme, der er nævnt i § 16, stk. 1, fastsættes efter facadelængden og den faktiske grunddybde, dog højst 40 m fra vejen. Det samme gælder ved beregning af vejbidrag efter § 8, 3. pkt.

§ 12. Reglerne i § 11 kan fraviges ved aftale mellem vejbestyrelsen og de grundejere, der er omfattet af fordelingen.

Fremlæggelse og indkaldelse.

§ 13. Før vejbestyrelsen træffer beslutning om pålæg af vejbidrag i henhold til § 3 eller om omfordeling i henhold til § 17, skal forslag hertil fremlægges til almindeligt eftersyn mindst 3 uger på et sted, der er bekvemt for beboerne. Om fremlæggelsen skal der forinden ske offentlig kundgørelse i et eller flere af de lokale blade. I kundgørelsen skal der angives en frist på mindst 6 uger fra kundgørelsens dato for fremsættelse af indsigelser og ændringsforslag. Samtidig med fremlæggelsen skal kundgørelsens tekst i anbefalet brev tilsendes så vidt muligt samtlige grundejere, der berøres af forslaget, og hvis adkomst fremgår af tingbogen.

Stk. 2. Det fremlagte forslag skal indeholde angivelse af, hvilke arbejder der udføres, hvilken del af udgifterne, der agtes pålagt grundejerne, og hvorledes bidraget agtes fordelt mellem disse. Det skal endvidere angives, om arbejderne skal udføres under ét eller til forskellig tid, og i sidstnævnte tilfælde tillige, i hvilket omfang der først senere vil blive opkrævet bidrag.

Stk. 3. I stedet for at fremlægge forslaget til almindeligt eftersyn som nævnt i stk. 1, kan vejbestyrelsen med 14 dages varsel ved anbefalet brev indkalde ejerne af de ejendomme, der berøres af forslaget, til et møde, hvorunder der gøres rede for forslagets indhold som angivet i stk. 2. På mødet fastsætter vejbestyrelsen en frist på ikke under 3 uger for adgang til over for vejbestyrelsen at fremkomme med indsigelser og ændringsforslag. Over det ved mødet passerede føres en protokol.

Stk. 4. Beslutning om pålæg og fordeling af vejbidrag kan først træffes, når den i

Gældende formulering.

Gadelov 1857 § 5. Naar et Arbejde er udført, bestemmer Kommunalbestyrelsen tilige, hvorledes og hvornaar Betalingen for dette Arbejde skal ydes, bl. a. om hele Beløbet skal forfalde til kontant Betaling umiddelbart herefter, eller om en Del af Beløbet kan afdrages efterhaanden i Forhold til de paagældende Ejendommers stigende Udnyttelse ved Bebyggelse.

Stk. 2. Den Del af Bidraget, som maatte blive ansat til kontant Betaling, kan vedkommende Grundejer forlange fordelt over en Aarrække af indtil 20 Aar mod at forrente det til enhver Tid skyldige Beløb med indtil 6 pCt. p. a.

Forslaget.

stk. 1 eller stk. 3 omhandlede frist er udløbet. Om beslutningen sendes meddelelse i anbefalet brev til grundejere, der berøres af beslutningen, og hvis adkomst fremgår af tingbogen.

Anlægsudgifternes afholdelse.

§ 14. Udgifterne ved vejarbejdet udredes foreløbig af vejbestyrelsen. De bidragspligtige kan forlange afdragsvis betaling af vejbidraget efter reglerne i § 15, I det omfang de bidragspligtige kan opnå lån i pengeinstitutter, eventuelt mod kommunegaranti, på vilkår, der svarer til, hvad der fastsættes af vejbestyrelsen efter § 15, kan vejbestyrelsen dog kræve vejbidraget betalt kontant.

Betaling af vejbidragene.

§ 15. Vejbestyrelsen fastsætter under hensyn til vejbidragets størrelse et tidsrum på 5-20 år, over hvilket dette skal betales. Det til enhver tid skyldige beløb forrentes af de bidragspligtige til en rente, der ikke kan overstige en rentesats fastsat af ministeren for offentlige arbejder efter forhandling med indenrigsministeren. Beløb på under 500 kr. kan kræves betalt kontant.

Stk. 2. Vejbestyrelsen kan bestemme, at vejbidrag, der er fastsat på grundlag af ejendomsværdien, skal betales gennem ydelser, der udgør en fast promille af ejendomsværdien. Hvis senere stigning i ejendomsværdien medfører en forkortelse af den afdragsperiode, der er fastsat efter stk. 1, kan vejbestyrelsen nedsætte størrelsen af fremtidige ydelser, således at afdragsperioden bliver uændret. En grundejer, hvis ydelse som følge af stigning i ejendomsværdien er blevet væsentlig forhøjet, kan forlange, at der sker en sådan nedsættelse.

Udsættelse med betaling af vejbidrag.

§ 16. Ejeren af en ejendom, der benyttes til landbrug, skovbrug eller frilandsgartneri, herunder frugtplantage, og som ikke er udstykket i parceller, kan forlange udsættelse af betalingen og forrentningen af den del af vejbidraget, der overstiger bidraget for en almindelig bebygget parcellusgrund i det pågældende område. Udsættelsen bortfal-

Gældende formulering.

Gadelov 1857 § 6. Naar Vedkommende ikke godtgør Kommunens Kasse den ham paa-hvilende Andel af Udgifterne med Renter, hvis saadanne er at tilsvare, kan den efter foregaaende lovlig Omgang inddrives ved Udpantning med samme Fortrinsret, som tilkommer de paa faste Ejendomme hvilende kommunale Skatter og i Overensstemmelse med de for disses Inddrivelse gældende Regler, uden Hensyn til, om Ejendommen senere maatte være gaaet over i andres Eje.

Gadelov 1857 § 17. Klager over Kommunalbestyrelsens eller Magistratens Beslutninger eller Foretagender i Overensstemmelse med denne Lov kan forelægges vedkommende Ministerium til Afgørelse. Dog fritages den paagældende ikke ved Klage til Ministeriet fra at efterkomme et ham givet Paalæg.

Forslaget.

der, når og i det omfang arealet overgår til anden anvendelse.

Stk. 2. Når vejbidrag i medfør af § 11, stk. 4, fordeles alene på grundlag af størrelsen af ejendommenes arealer, kan ejeren af en ubebygget ejendom, som ikke udnyttes erhvervsmæssigt, forlange, at betalingen og forrentningen af en trediedel af det vejbidrag, der er pålagt ham, udsættes i indtil 10 år. Samme ret har ejeren af en grund, der er bebygget med én- eller tofamilieshus, for den del af arealet, der overstiger 1.400 m², forudsat at ingen del af ejendommen udnyttes erhvervsmæssigt.

Stk. 3. Når udsættelse efter stk. 1 og 2 med betaling og forrentning af en del af vejbidraget bortfalder eller udløber, fastsættes efter reglerne i § 15 et tidsrum for betaling af beløbet.

Omfordeling af vejbidrag.

§ 17. Hvis omstændigheder, der er taget i betragtning ved fordelingen af vejbidrag senere ændres, således at det bidrag, der er pålagt en grundejer, væsentligt overstiger det bidrag, der under de ændrede forhold kunne pålægges ham, kan vejbestyrelsen foretage en omfordeling af den resterende del af vejbidragene for samtlige ejendomme.

Udpantning.

§ 18. For vejbidrag, herunder beløb udredet i henhold til kommunens garanti, har vejbestyrelsen pant og fortrinsret som for kommunale ejendomsskatter under forudsætning af, at der er sket tinglysning af bidraget på den pågældende ejendom.

Stk. 2. Bidragene kan inddrives ved udpantning.

Klagebestemmelser.

§ 19. Amtsrådet afgør klager over kommunalbestyrelsernes administration af denne lov eller forskrifter, udfærdiget i medfør heraf.

Stk. 2. Ministeren for offentlige arbejder afgør klager over amtsrådenes administration af de love og forskrifter, der er omhandlet i stk. 1, herunder amtsrådenes afgørelser efter stk. 1. Ministeren er endvidere klagemyndighed i forhold til kommunalbestyrelserne i København og Frederiksberg.

*Gældende formulering.**Forslaget.*

Stk. 3. Når ikke andet er bestemt, er klagefristen 4 uger fra den dag, afgørelsen er meddelt den pågældende. For beslutninger, hvorom der er udfærdiget offentlig kundgørelse, regnes klagefristen fra offentliggørelsen.

Stk. 4. Afgørelser, som kan påklages, skal indeholde oplysning om, til hvilken myndighed klage kan ske og om fristen for indgivelse af klage.

Stk. 5. Klage over et af en myndighed givet pålæg fritager ikke for at efterkomme dette. Dog kan klagemyndigheden bestemme, at en klage skal have opsættende virkning.

Stk. 6. Tvistigheder mellem kommunale myndigheder vedrørende spørgsmål, der omhandles i denne lov, afgøres af ministeren for offentlige arbejder.

Ikrafttræden.

§ 20. Denne lov træder i kraft den 1. januar 1973.

Stk. 2. Ministeren for offentlige arbejder fastsætter de overgangsregler, der er nødvendige i forbindelse med lovens gennemførelse.

Stk. 3. Ved lovens ikrafttræden ophæves §§ 1-5 og § 7 i lov af 14. december 1857 om Gader, Veje og Vandløb i Kjøbenhavn som ændret ved lov nr. 85 af 31. marts 1926.

§ 21. Denne lov gælder ikke for Færøerne og Grønland.